

HET KELTISCHE RIJK

Eerder verschenen van Clive Cussler bij The House of Books

DIRK PITT-AVONTUREN

Dood op de Zwarte Zee
Storm in Havana
De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek

ISAAC BELL-AVONTUREN

De scherpschutter
De smokkelaar
De provocateur
De dief
De race
De spion
De saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN
(NUMA-FILES)

Het geheim van de farao
Spookschip
Zero hour
Duivelspoort
De storm
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent

Clive Cussler
en Dirk Cussler

Het Keltische Rijk

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Celtic Empire*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2019

© Sandecker RLLLP, 2019

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300, New York, NY 10118 USA

© Vertaling uit het Engels: Bill Oostendorp en Joost van der Meer, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

© Omslagbeeld: Shannon Associates LLC

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5533 8

ISBN 978 90 443 5534 5 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages

1334 v. Chr.

Meritaton: Egyptische prinses, dochter van Achnaton.

Gaythelos: Meritatons echtgenoot.

Osarseph: profeet die door Meritaton werd geholpen.

Ahrwn: broer van Osarseph.

2020

Het NUMA-team

Dirk Pitt senior: directeur van het National Underwater and Marine Agency (NUMA).

Al Giordino: directeur van de afdeling Underwater Technology (NUMA).

Rudi Gunn: adjunct-directeur NUMA.

Zerri Pochinski: sinds jaar en dag Pitt seniors secretaresse.

Michael Cruz: maritiem ingenieur en bergingsexpert bij de NUMA.

Dr. Rodney Zeibig: maritiem archeoloog bij de NUMA.

Summer Pitt: directeur speciale projecten bij de NUMA en dochter van Dirk Pitt senior.

Dirk Pitt junior: directeur speciale projecten bij de NUMA en zoon van Dirk Pitt senior.

Hiram Yaeger: hoofd datacentrum NUMA.

James Sandecker: vicepresident van de vs en voormalig directeur van de NUMA.

Ambtenaren, politici en zakenmensen

Loren Smith-Pitt: echtgenote van Dirk Pitt senior en congreslid voor de staat Colorado.

Senator Stanton Bradshaw: voorzitter van de Senaatscommissie voor milieuzaken en openbare werken.

Evanna McKee: CEO van BioRem Global Limited.

Audrey McKee: fieldmanager bij BioRem Global Limited en dochter van Evanna McKee.

Rachel: collega van Evanna McKee.

Ross: FBI-agent en beveiliging van Elise Aguilar.

Abigail Brown: voormalig premier van Australië.

Gavin: agent in dienst van Evanna McKee.

Ainsley: idem

Irene: idem

Richard: idem

Historici, experts en medici

Elise Aguilar: wetenschapper bij het United States Agency for International Development in El Salvador.

Phil: idem

Rondi: jonge Salvadoraanse dorpsbewoner die de Amerikaanse wetenschappers een handje helpt.

Dr. Stephen Nakamura: epidemioloog, verbonden aan de universiteit van Maryland.

Dr. Susan Montgomery: Centers for Disease Control, hoofd van het Environmental Health Laboratory.

Dr. Miles Perkins: wetenschapper, verbonden aan het Inverness Research Laboratory.

Dr. Harrison Stanley: emeritus hoogleraar Egyptologie van de universiteit van Cambridge.

Riki Sadler: biochemicus, archeoloog en dochter van Evanna McKee.

Dr. Frasier McKee: biochemicus en echtgenoot-zaliger van Evanna McKee.

Azizs: ambtenaar bij het Egyptische ministerie van Oudheden.

St. Julian Perlmutter: maritiem historicus en al jarenlang bevriend met de familie Pitt.

Byron: hoofd van het onderzoekslab van het Centers for Disease Control.

Dr. Eamon Brophy: voormalig hoofd van de vakgroep archeologie, universiteit van Dublin.

Overige personages

Manjeet Dhatt: vader van een ziek jongetje uit Mumbai.

Pratima Dhatt: echtgenote van Manjeet en de moeder van de jongen.

Ozzie Ackmadan: eigenaar van het Aboe Simbel Inn-hotel.

Broeder Thomas: monnik van het franciscaner klooster van Killarney.

Ron Posey: kapitein van de Mayweather.

Gauge: tweede stuurman van de Mayweather.

Proloog

Vlucht over de Nijl

Memphis, Egypte

1334 v. Chr.

Geweeklaag weerklonk als een zwarte aria in de straten van de stad. In de lemen hutten heerste de angst, en het verdriet kolkte de nachtelijke woestijn in. De wind voerde niet alleen het geween om de doden met zich mee.

Ook de stank van de dood.

Een mysterieuze plaag hield het land in haar greep en besmette bijna elk gezin. De kinderen werden het ergst getroffen, maar zij niet alleen. Zelfs de koninklijke familie was de dans niet ontsprongen; de klauwen van de dood reikten ook naar de farao.

Weggedoken in de schaduw van de tempel van Aton probeerde een jonge vrouw de stank en het lawaai te ontvluchten. De maan gleed van achter een wolk tevoorschijn en wierp een gloed over het landschap. Ze wreef over de zware gouden amulet op haar borst en luisterde aandachtig of ze voetstappen hoorde. Bij het geluid van zacht getik van leren zolen op steen spitste ze haar oren. Ze draaide zich om en zag een gestalte naar haar toe rennen, vanaf de zuilengang aan de voorzijde van de tempel.

Haar man, Gaythelos, was lang. Hij had zwart krullend haar en brede schouders. Het was een klamme avond en zijn huid glansde. Hij pakte haar hand en trok haar overeind. 'De weg naar de rivier is vrij,' sprak hij zacht.

Ze keek langs hem heen. 'Waar zijn de anderen?'

'Ze zijn de boten aan het afmeren. Kom, Meritaton. Laten we voortmaken.'

Ze draaide zich om naar de donkere plek achter haar en knikte. Drie mannen maakten zich los van de tempelmuur. Ze waren gewapend met speren en zware khopesh zwaarden en schaarden zich als een beschermende driehoek om haar heen terwijl ze haar man achternaliep.

Gaythelos leidde hen weg van de tempelingang, een zijstraat in. Stof vloog op van onder hun sandalen. Ondanks het late uur schemerde er in veel huizen, door de kieren van de raamluiken, de gloed van olielampen. Snel en stil doorkruiste het vijftal de voormalige hoofdstad.

De weg liep geleidelijk omlaag naar de rivieroever, waar kleine handelschepen in een lange rij langs een kade lagen afgemeerd. Terwijl het groepje zijn weg langs de oever vervolgde, doken er twee mannen op vanuit het riet. Ze hadden lange grijze baarden en droegen versleten katoenen gewaden.

De drie man sterke escorte hief de speren en stooft naar voren.

‘Stop!’ riep Meritaton.

De gewapende mannen versteenden.

Ze stapte langs haar schildwachten en begroette de twee mannen. ‘Osarseph. Ahrwn. Wat doen jullie hier? Waarom zijn jullie niet vertrokken?’

De jongste van de twee deed een stap naar voren. Hij had een verweerd gezicht en zijn ogen stonden vastberaden. ‘Meritaton, we kunnen de vrijheid niet proeven zonder u eerst te bedanken,’ antwoordde hij. ‘Zonder uw invloed was de farao nooit met dat edict gekomen. Het doet me verdriet te horen dat hij in Amarna is overleden, en ik leef met u mee.’

‘Zo groot was mijn invloed niet. Wat buiten kijf staat, is dat de hogepriesters nu onze huizen en grond bezitten, en de koninklijke familie de schuld geven van alle ellende die op Egypte is neergedaald.’

‘Het enige wat u aan te rekenen valt, is dat u zich wil ontfermen over de verschoppelingen.’ Hij hees een zak van geitenhuid over zijn hoofd en gaf hem aan haar. ‘U redde ons van het besmette Nijlwater. Nu moet u vooral uzelf beschermen.’

‘Jij luisterde, de farao niet. Je moet niet mij bedanken, maar Gaythelos.’ Ze knikte naar haar man. ‘Hij kent de kracht van het apium.’

Osarseph draaide zich om naar haar man en maakte een buiging. ‘Gaat u met ons mee?’ vroeg hij en gebaarde naar de rivier. Aan de overzijde bespikkelde de gloed van wel duizend kampvuren de horizon.

‘Nee,’ antwoordde Meritaton. ‘Wij werpen ons lot in zee.’

De oude man knikte en knielde voor haar neer. ‘Mijn broer en ik zullen nooit vergeten wat u hebt gedaan. Dat u zolang er sterren aan de hemel staan een vredig leven mag leiden.’

‘Net als jij, Osarseph. Vaarwel.’

De twee mannen klommen aan boord van een klein vlot, duwden zich van de kant en peddelden naar de overzijde van de donkere rivier.

‘Kunnen we niet beter met ze meegaan?’ fluisterde ze.

‘De woestijn kent enkel ontberingen, mijn liefste,’ antwoordde Gaythelos. ‘Ons wachten gastvrijere landen. We moeten nu echt gaan.’

Hij ging het groepje voor, draaide weg van de boten langs de kade en liep in de richting van een drietal vaartuigen dat verder stroomafwaarts en verborgen tussen het riet lag afgemeerd. Toen ze dichterbij kwamen werden ze aangesproken door gewapende schildwachten, die hen vervolgens aan boord brachten van een van de boten.

Meritaton en Gaythelos namen plaats op een bank bij de enkele mast, waarna de trossen werden losgegooid. De bemanning roeide het vaartuig weg van de oever naar het midden van de Nijl in het kielzog van de twee andere vaartuigen.

Meritaton keek ongerust om zich heen. De boot was nog geen dertig meter lang, had een open dek en een oplopende boeg en achterstevan. Het dek stond vol met potten en manden, gevuld met provisie. De krijgsmannen achter de dolboorden roeiden voornamelijk met korte riemen. De andere twee boten lagen al even diep in het water. Het waren oude koopvaardijshuizen die de Middellandse Zee al vele malen hadden doorkruist.

De vierkante hoofdzeilen op het voor- en achterdek waren deels

gehesen om te kunnen laveren, terwijl de rivier de boten stroomafwaarts naar het noorden voerden. Kleine olielampen bungelden aan de voorsteven en boden een flauw zicht op het donkere water voor hen. Met als enige geluid het klotsende water tegen de rompen en de plonsjes van de roeiriemen in het water, gleden de boten stilletjes verder. Zo lieten ze Memphis in hun kielzog achter.

Een kleine twintig kilometer stroomafwaarts klonk er gemompel. Voor hen doemde een rij van lantaarns op. Ze hoorden bij een vaartuig dat midden in de rivier lag afgemeerd.

Meritaton tuurde naar de verlichte schuit. Touwen reikten naar beide oevers opdat het vaartuig overdag als pont kon dienen, en 's nachts als tolpunt voor passerende handelsvaartuigen. Maar het plotselinge geschreeuw vanaf de schuit verried dat het die nacht niet bij tol heffen zou blijven.

'Doof het licht!' riep de kapitein, een kaalgeschoren ijzervreter, van Meritaton's boot en hij keek naar de andere twee boten.

Te laat. Alle drie de boten waren inmiddels gezien. Een groep boogschutters verzamelde zich aan dek en schoot een regen van pijlen op hen af.

Gaythelos duwde Meritaton snel omlaag. Een bemanningslid gilte het uit en zijn handen vlogen naar zijn hals, waar nu een pijl uitstak.

'Blijf liggen!' Terwijl twee schildwachten zich naast elkaar opstelden, sleepte Gaythelos een zak met graan over het dek en dekte zijn vrouw ermee af.

Liggend onder de zak kon ze slechts luisteren naar wat er gebeurde. De drie boten bogen af naar de verste oever om zo weg van de schuit te komen. De voorste boot naderde een van de afmeertouwen. Mannen met zwaarden bogen zich over de boeg om het touw door te hakken. Sommigen werden geraakt door de pijlen van de boogschutters, maar hun kameraden wisten de doorgang vrij te maken.

De drie boten vervolgden hun reis stroomafwaarts, maar vanaf de schuit achter hen werd een kleine sloep neergelaten, vol met krijgs mannen en nog meer boogschutters. De riemen plonsden in het water en de jacht werd ingezet op de achterste boot, met aan boord

Meritaton en Gaythelos. De afstand werd snel overbrugd en de sloep haalde de boot in. De krijgsmannen verwachtten op weinig weerstand te stuiten en sprongen aan boord.

Vanuit het donker doken Gaythelos, en zijn gewapende escorte, met speren en bronzen zwaarden op hun aanvallers. Op heel het dek werd er van man tot man gevochten en ieder bemanningslid leverde strijd om de enteraars van zich af te slaan. Vanaf de aanvalssloep vuurden boogschutters hun pijlen af op het strijdgewoel en maakten slachtoffers aan beide kanten. Dode lichamen plonsden in het water van de Nijl. De strijd woedde voort en uiteindelijk leken de aanvallers de overhand te krijgen. Meritaton vreesde een nederlaag. Ze kroop weg van haar veilige plek en pakte het zwaard van een dode krijgsman.

‘Pak de overwinning!’ riep ze, en dreef haar zwaard in de borst van een aanvaller.

De bemanning herpakte zich onmiddellijk. De aanvallers werden naar de achtersteven gedreven, waar ze zonder genade werden afge maakt. Daarna was de aanvalssloep aan de beurt. De zwaardvechters van de prinses sprongen de sloep in, slachtten de resterende boogschutters af en duwden het vaartuig met haar levenloze lading weg om hem af te laten drijven.

Meritaton liep naar de boeg en zocht naar haar man. Het dek was besmeurd met bloed en bezaaid met doden en gewonden. Gaythelos verscheen, met in zijn hand een bloederige dolk. Ze sloeg haar armen om hem heen.

‘We zijn nu veilig,’ zei hij. ‘Je hebt ons naar de victorie geleid.’ Hij keek naar de kapitein, die de helmstok bemande. Een pijl stak uit zijn schouder. ‘Ja toch?’

De man knikte. ‘Er zijn nu geen obstakels meer. We hebben de Nijldelta met zijn vele paden naar zee bijna bereikt. Morgenochtend zal Egypte achter ons liggen.’

De armada voer verder door de nacht en wurmde zich door een oostelijke rivierader van de delta, met links en rechts welige gerstakkers. Al snel lonkte de Middellandse Zee. De drie boten voeren het

turkooizen water op en de ochtendzonne zette de hemel in een frisse gloed. Ze bleven uit de buurt van een rij handelsschepen die naderde vanuit de Levant.

Meritaton zat naast Gaythelos. Ze hield de zak van geitenleer stevig tegen haar borst en dacht na over haar toekomst. Ondertussen verdween de Egyptische kust achter hen in het niets. Ze had ontelbare levens gered, maar had ook alles opgeofferd wat haar dierbaar was.

Ze stond op, liep naar de boeg en staarde met een nieuwe vastberadenheid naar de lokkende, onbekende wereld, daarginds overzee.

Deel I

Waterval

Mei 2020

Copapayo, El Salvador

Met een sombere blik keek Elise Aguilar naar de begrafenisstoet die over het stoffige dorpsplein trok. De vier mannelijke kistdragers schreden met terneergeslagen gezichten voort terwijl ze voorzichtig een wit kinderlijk kistje op hun schouders meedroegen. Een klein boeket gele orchideeën was op het deksel gelegd en bedekte een handgeschilderde afbeelding van een voetbal.

Daarna volgden de familieleden die openlijk huilden, ondanks de troostende woorden van de dorpsbewoners.

Elisa bekeek de stoet. Nadat ze bij een dikke struik aangekomen waren, maakte de stoet een bocht en verdween uit het zicht. Iets verderop, op een heuveltje, lag het piepkleine kerkhof.

Ze negeerde een zwarte Jeep die langs de stoet reed, draaide zich om en liep in tegenovergestelde richting weg over een ingesleten voetpad. Ze passeerde een handjevol lage, witgestucte huisjes die de onderkomens van de dertig dorpsbewoners vormden. Het pad kronkelde omlaag en onthulde ten slotte een weids uitzicht op een glinsterend blauw meer.

Cerrón Grande was een stuwmeer, het grootste van El Salvador en aangelegd om de waterkrachtcentrale aan te drijven om zo de regio van elektriciteit te kunnen voorzien. Honderden gezinnen hadden moeten verhuizen toen in 1976 de rivier de Lempa buiten haar oevers trad. Sommigen belandden in het inderhaast aangelegde dorp Copapayo. Elise wierp een blik op het meer. Een visser in een kano en een kleine werkboot voeren over de waterweg. Rechts markeerde

een lichtgrijze betonnen wand de bovenrand van de Cerrón Grandestuwdam waaraan het meer zijn oorsprong te danken had.

Ze liep het pad verder af, tot ze bijna bij de oever was. Ze bleef staan en veegde het zweet van haar voorhoofd. Ze stond voor een groot baldakijn van knokige boomwortels, afgedekt met palmladeren. Tegenover deze schaduwrijke overkapping waren een stuk of tien tenten in een halve cirkel opgezet. Links en rechts lagen twee grote landbouwpercelen die vol stonden met rijen groene maïsstengels.

De overkapping bood beschutting aan een aantal wetenschappers van het United States Agency for International Development. Ze zaten aan geïmproviseerde werktafels, voerden experimenten uit of tuurden naar computerschermen. Vanwege het warme, vochtige klimaat droegen ze shorts en T-shirts.

Een slungelachtige man met een dikke bril en een verwarde baard keek op vanachter zijn microscoop. ‘Vanwaar dat zure gezicht?’ vroeg hij met een vet Boston-accent.

‘Er wordt vandaag iemand begraven in het dorp. De stoet kwam zojuist voorbij.’

‘Voor dat jongetje?’

Elise knikte.

‘Heel treurig. Rondi vertelde me dat de kliniek in Suchitoto een ziek jongetje uit het dorp had opgenomen. Ik wist niet dat het zo ernstig was.’

‘Rondi!’ riep hij naar een jongen van een jaar of twaalf die hier uit de buurt kwam en bezig was maïsstengels te sorteren. ‘Wat is er met dat jongetje gebeurd?’

De tiener rende naar de wetenschappers. ‘Hij was heel even *enfermo*. Er kwam een dokter langs en die heeft hem afgelopen week naar het ziekenhuis gebracht. Maar ze konden niets voor hem doen.’

‘Wat zeiden de dokters dat het was?’ vroeg Elise.

Rondi haalde zijn schouders op. ‘*Un misterio*. Die dokters zeggen niks. Net als bij die anderen.’

‘Welke anderen?’

‘De laatste maanden zijn er al drie kinderen uit het dorp doodge-

gaan. Op dezelfde manier. Ze worden *enfermo*, en de dokters kunnen niets meer doen.'

Elise keek haar collega aan. 'Phil, denk je dat het misschien met de gewassen te maken heeft?' Ze wees naar de mand met maïs die Rondi gesorteerd had.

'Je bedoelt vanwege het genetisch gemodificeerde zaad waarmee we de boeren vorig jaar hebben voorzien?' Hij schudde zijn hoofd. 'Onmogelijk. Deze variant is alleen ontworpen om droogte te kunnen weerstaan en heeft nergens ter wereld voor problemen gezorgd.'

Ze knikte. 'Het is alleen zo aangrijpend om kinderen ziek te zien worden.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Wij zijn landbouwwetenschappers, Elise, geen artsen.' Hij keek even naar het welige maïsveld. 'En morgen moeten we zestien kilometer naar het noorden verkassen.'

Hij zag de teleurstelling in haar ogen. 'Oké, misschien dat we nog iets kunnen doen. Ik zal onze landcoördinator mailen of ze een verzoek bij de Wereldgezondheidsorganisatie wil indienen. Ze zitten al zo lang in El Salvador dat ze vast wel iemand kunnen sturen om het te onderzoeken.'

'Dank je. De mensen hier verdienen het om te weten wat de oorzaak van die ziekte is.'

Hij knikte. 'Ondertussen moeten Rondi en jij me helpen om de opbrengst van perceel 17 te beoordelen.' Hij wees naar een schematische kaart van de akkers rondom het dorp. Perceel 17 was een smalle strook vlak bij het meer.

'S/. Ik weet waar dat ligt,' zei Rondi. Hij pakte een canvas zak en wierp hem over zijn schouder.

Elise volgde Rondi over een pad dat door een aangrenzend maïsveld liep. Ze kreeg het beeld van de begrafenisstoet en de kleine witte kist niet uit haar hoofd.

'Rondi, zijn er ook in de andere dorpen kinderen ziek geworden?'

Hij knikte. 'Een neefje. Francisco. Hij is kortgeleden doodgegaan. Hij woonde in San Luis del Carmen, aan de andere kant van het meer.'

‘Hoe oud was hij?’

‘Vier, geloof ik.’

‘Dat dorp kan ik me niet herinneren. Hebben we de boeren daar ook van zaad voorzien?’

‘Nee. Ze hebben daar altijd goeie oogsten. Maar afgelopen week heb ik daar wel de *científicos* gezien.’

‘Wat voor wetenschappers?’ vroeg ze. ‘Ons team zit pas vier dagen in Cerrón Grande.’

‘Volgens mij kwamen ze niet uit Amerika. Niemand leek te weten waar ze vandaan kwamen.’

‘En wat wilden ze?’

Weer een schouderophalen. ‘Ze vroegen over de *niños* en namen wat voedsel- en watermonsters.’ Bij een plastic markeerstokje met daarop nummer 17 bleef hij staan. ‘Dit is ons perceel.’

Elise pakte een klosje geel touw uit Rondi’s zak en liep een paar meter het maïsveld in. Met het touw bakende ze een stukje grond af. Daarna bekeek ze met Rondi’s hulp de omkaderde maïsstengels stuk voor stuk en noteerde van elk het aantal knoppen en aren. Ze schreef alles op een klembord, pakte het touw, bakende een verderop gelegen stukje af en voerde opnieuw een telling uit. Terug in het kamp kon ze met deze gegevens de opbrengst van het totale veld voorspellen.

‘We gaan terug naar het kamp aan het meer,’ zei ze, toen ze klaar waren met hun metingen. Rondi gidste haar weer door het maïsveld.

Ze kwamen uit op een wat hoger gelegen stuk, met uitzicht op het stuwmeer. Een kleine anderhalve kilometer rechts van hen doemde de achthonderd meter hoge betonnen wand van de Cerrón Grandedam op. Ze sloegen links af en liepen langs de oever terug naar het kamp.

Vlak bij het pad dat naar het dorp leidde, bleef Elise even staan om een aluminium windmolen te bewonderen die op een betonnen plaat op de oeverrand was geconstrueerd. De acht wieken draaiden energiek in de zachte bries en het water kolkte onder de bodemplaaf. ‘Ik kan me niet herinneren dat dit ding er vorig jaar ook al stond.’

‘Er stond steeds minder water in de dorpsput, dus de regering

heeft hem hier neergezet. Nu krijgen we water uit het meer. Meneer Phillip heeft ons afgelopen jaar geholpen met de installatie, toen jullie al weg waren.'

'Wordt dit water gebruikt om de akkers te bevloeien?'

'Sj. En voor het dorp. Het komt uit een pijp die het meer in loopt. We kunnen het naar de akkers leiden, of naar een gefilterd reservoir waarop het dorp is aangesloten.'

Ze staaarde naar de windmolen, en keek Rondi weer aan. 'Je hebt toch een boot?'

'Ligt vlak om de hoek afgemeerd.'

'Kun je me het meer op varen? Ik wil bij de inlaat graag wat watermonsters nemen.'

'Ik haal de boot en dan ben ik zo terug.'

Elise liep op een draffe naar het kamp om de canvas zak en het klembord met meetgegevens af te geven. Ze pakte een leren schouder-tas met daarin een stuk of vijf testbuisjes die veilig in zakjes met klittenband zaten opgeborgen. Daarna liep ze terug naar de plek langs de oever en wachtte totdat Rondi met een kleine aluminium motorboot kwam aangevaren.

'Sorry,' verontschuldigde hij zich met een grijns waarbij hij zijn tanden liet zien. 'De motor heeft soms niet zo'n zin.'

Het gedeukte en wit uitgeslagen vaartuigje was voorzien van een klein buitenboordmotortje van zes pk, en was ouder dan Rondi. De motor pruttelde stationair en de uitlaat rookte enthousiast. Ze wierp de leren tas op een bankje, duwde de boot van de kant en sprong aan boord. Rondi voer achteruit naar een dieper stuk, keerde en voer het meer op. Na een kort stukje te hebben gevaren zette hij de motor af en liet de boot dobberen.

Hij tuurde naar de windmolen om hun positie te bepalen. 'De pijp begint ongeveer hier.'

Ze pakte twee testbuisjes uit de leren tas, trok de kurkjes eruit en doopte ze in het koele, heldere water. Toen ze de volgelopen buisjes afsloot zag ze een dode vis in het water. 'Zien jullie vaak dode vissen in het meer?'

Rondi haalde weer zijn schouders op. ‘Ik heb er een paar bij de dam gezien.’

‘Kun je me de plek aanwijzen?’

Rondi pakte het koord om de motor te starten en na de tiende ruk kwam hij mekkerend tot leven. De jongen richtte de boeg naar de dam en passeerde een oude visser in een kano, die bezig was zijn sleepnet binnen te halen. Ze naderden de veiligheidsbarrière, een eenvoudige staalkabel die vlak boven het water was gespannen. Rondi zette de motor uit en liet de boot langs de kabel schuren. In het water dreven tientallen dode vissen met hun opgezwollen witte buiken naar boven.

Elise maakte wat foto’s met haar mobiele telefoon. De gedachte dat de mensen in het dorp het ongezuiverde water uit het meer dronken bezorgde haar een misselijk gevoel. Ze nam nog twee monsters, en tuurde naar de overzijde van het stuwmeer.

‘Laten we nog even naar het noorden varen, naar San Luis del Carmen. Ik wil daar ook nog een watermonster nemen.’

Rondi knikte. Op dat moment weerklonken er aan de achterkant van de stuwdam drie diepe donderslagen. Elise en Rondi keken elkaar verschrikt aan en een diep gerommel borrelde onder hen op. Pal voor hen stortte het middendeel van de betonnen dam in slow motion met een donderend geraas als een waterval omlaag.

Rondi probeerde de motor te starten en Elise gilte het uit. De motor kwam proestend tot leven en Rondi draaide het gas helemaal open. Het bootje spurttte weg van de instortende dam, maar na een meter of tien leken ze stil te vallen. Het motortje jankte verwoed, maar de boot bleef op zijn plek.

‘Wat is er aan de hand?’ gilte Elisa.

‘De stroming... te sterk.’ Rondi keek haar met opengesperde ogen aan en zijn hand op de gashendel beefde.

Achter hem stortte de dam een dikke honderd meter de diepte in en het water in het stuwmeer raasde steeds sneller het lege, achterliggende ravijn in.

De knokkels van zijn hand om de gashendel sloegen wit uit. Hij

tuurde over zijn schouder naar de waterrand en schudde zijn hoofd.

Ze konden alleen maar toekijken hoe de boot achterwaarts naar het alsmaar groter wordende gat in de damwand en naar de dodelijke waterval daarachter werd gezogen.

Het donderende geraas weerkaatste over het stuwmeer.

‘Wat is dat?’ Dirk Pitt keek op van de twee computerschermen waarop hij sonarbeelden van de bodem van het stuwmeer zat te bestuderen. Hij keek de kleine, stevige stuurman vragend aan die met hem in de benauwde stuurhut van de kleine werkboot zat.

‘Het is geen onweer,’ antwoordde Al Giordino, die door het zijraam een blik naar de blauwe lucht wierp. ‘En ook niet mijn maag, ondanks de karige lunch.’ Hij verfrommelde een chipszak, wierp de prop op het instrumentenpaneel en tuurde weer voor zich uit.

Opeens zat hij rechtop. ‘O man, moet je nou eens kijken! Het is de dam!’

De bijna twee meter lange Pitt stond op van zijn tafeltje en keek over de boeg. Nog geen achthonderd meter verderop strekte de rand van de Cerrón Grande-dam zich over het stuwmeer uit. Maar de dam vertoonde nu een gapend gat in het midden. Twee kleine bootjes die zich pal voor de dam bevonden konden elk moment de diepte daarachter worden ingezogen.

‘De dam heeft het begeven. En die bootjes gaan ook ten onder!’

Giordino duwde snel de gashendel naar voren. Aangespoord door twee buitenboordmotoren van tweehonderdvijftig pk schoot de dertig voet metende werkboot van zijn plek. In plaats van voor het gevaar weg te varen, stevende hij recht op de verwoesting af.

Hij wierp een blik over zijn schouder naar de strakke blauwe kabel die ze in het schuimende kielzog meetrokken. Honderd meter daarachter brak een gele sleepsonar door het wateroppervlak en stuiterde achter hen aan.

‘Geen tijd om hem binnen te halen,’ zei Pitt, Giordino’s gedachten lezend. Hij liep naar de achterdeur van de stuurhut. ‘Probeer zo dichtbij mogelijk te komen.’

Hij stapte het open achterdek op, trok een reddingsboei van het achterpiekschot en bond hem vast aan een touw dat opgerold in een emmer lag. Daarna liep hij naar de hekbalk en bond het andere uiteinde om een kikker. Hij keek opzij naar de dam en vroeg zich af of ze nog op tijd zouden zijn.

Elise had niet in de gaten dat er een boot op hen afraasde. Ze concentreerde zich op de oude visser in de kano vlakbij, die vocht voor zijn leven. Ondanks zijn manhaftige inspanningen om weg te roeien van de afgrond, werd het smalle houten bootje voortvarend naar de vallende watermassa gezogen. Zijn magere armen maakten harde, gelijkmatige slagen, maar tegen deze sleurende kracht kon hij niet op.

‘Rondi, kun je hem helpen?’

Ze moest roepen om zich boven het donderende geraas uit verstaanbaar te maken. De tienerjongen keek even verschrikt, draaide de buitenboordmotor en stuurde de boot in de richting van de visser.

Elise deed de tas met de testbuisjes om haar nek, pakte de zijkant van de kano van de visser en trok deze naar haar toe. De visser knikte een bedankje, hield zijn peddel aan de andere kant en haalde stevig door.

Maar deze strijd gingen ze niet winnen. Beide boten waren nog maar dertig meter van de afgrond verwijderd.

Boven het geraas van de waterval uit ving ze opeens een ander geluid op: het gejank van een paar grote motoren. De werkboot die Elise zo-even had gezien, raasde op topsnelheid op de dam af.

Het vaartuig, dat een blauwe kabel achter zich aan sleepte, maakte een wijde bocht, minderde vaart en verscheen pal voor hen. Op het achterdek stond een lange man met zwart haar. Hij wierp hun een lijn toe.

‘Bind hem aan een van jullie boten vast, dan trekken we jullie hierheen!’

Het touw plofte op de boeg van de aluminium boot en de visser pakte het beet. Maar in plaats van het aan een van de boten vast te binden, knoopte hij het om zijn middel en sprong het water in.

Elise kon haar ogen niet geloven. Ze keek even achterom en zag dat ze nog geen vijftien meter van het omlaag stortende water verwijderd waren. De stroming was hier sterker, zelfs nu ze de kano losliet.

Maar het onderzoeksvaartuig volgde hen en de stuurman speelde met de gashendels om in hun buurt te blijven. De man op het achterdek haalde met driftige halen het touw binnen, totdat het hoofd van de visser naast de boot deinde. Hij sleurde de oude man het water uit en maakte het touw los. Na de lijn te hebben opgerold wierp hij deze opnieuw naar de boot.

‘Maak vast!’ riep hij.

Terwijl het touw door de lucht vloog, draaide het aluminium bootje mee met de toenemende stroming. Het touw vloog hoog door de lucht en viel naast hen in het water. ‘Ik zie ’m,’ zei Rondi. Hij stond op en reikte over de rand.

Een meter naast hem deed Elise hetzelfde. Omdat ze allebei over de stuurboordreling hingen, kantelde de boot en de dekrand kuste het water.

Elise probeerde weg te springen, maar het was te laat. Het water golfde de boot in, die daarna kapseisde.

Instinctief klampte ze zich vast, maar de boot trok haar onder water. Ze liet los en sloeg zich een weg naar het wateroppervlak. Happend naar lucht zag ze Rondi langs flitsen terwijl hij zich aan het touw vastklampte. De schrik sloeg haar om het hart nu ze besepte dat hij stilhing terwijl zij naar boven schoot.

De paniek schoot weer door haar heen en met een bonkend hart probeerde ze weg te zwemmen van de dam, maar de sterke stroming putte haar uit en ze hoorde en voelde de donderende waterval steeds dichterbij komen.

Ze begon harder te zwemmen. Haar arm sloeg tegen iets aan. Er lag nóg iemand in het water. Heel even hoopte ze dat het Rondi en het touw was, maar één blik was al genoeg om dat te weerleggen. Het

bleek de donkerharige man van de werkboot te zijn.

Hij sloeg een arm om haar middel en trok haar dicht tegen zich aan. Verward bleef ze zwembewegingen maken, totdat ze zijn kalme stem hoorde. Ze stopte en sloeg haar ogen op naar zijn gezicht.

‘Haal diep adem en hou je stevig aan me vast.’ Hij knipoogde. Het waren de groenste ogen die ze ooit had gezien.

De adrenaline won het van het benul en ze deed wat haar gevraagd werd. Ze dobberden vlak bij de rand van de waterval en er was verder niets wat ze kon doen.

Hij stak een vinger omhoog en draaide hem rond. Ze sloeg haar armen om hem heen en haalde nog even diep adem.

Daarna nam de zwaartekracht het over en droeg hen over de rand.

Ze voelde dat ze met het water omlaag tuimelden. Met ingehouden adem en haar ogen stijf dicht klampte ze zich aan Pitt vast. Hij hield zijn armen stevig om haar heen en zijn licht gebogen benen stevig tegen elkaar aan. Terwijl het water langs hen heen raasde voelde Elise iets langs haar benen en rug strijken.

Er leek geen einde te komen aan de val. Ze zette zich schrap voor de klap tegen het gesteente aan de voet van de dam, maar die kwam niet. In plaats daarvan voelde ze een harde ruk en ze gleed bijna uit zijn armen. Iets had hun val gebroken.

Haar hand klauwde in zijn shirt en ze klemde zich weer tegen hem aan, maar het vereiste al haar kracht onder deze stortvloed. Het was alsof het hele Empire State Building op haar neerviel, de ene verdieping na de andere.

Hij trok haar weer tegen zich aan en ze klampte zich vast om de aanhoudende druk te weerstaan.

Heel eventjes opende ze haar ogen, maar zag slechts ziedend en witschuimend water voorbijrazen. Haar hart kwam iets tot rust en ze besepte dat ze adem moest halen. De hele val had slechts een paar seconden geduurd, maar het had al haar energie gekost.

Haar hoofd tolde. Hoe nu verder, gevangen als ze waren in deze waterval? Ze was vastbesloten om hoe dan ook geen water binnen te krijgen. Ze zou haar adem inhouden, bewusteloos raken, en haar lot aanvaarden.

Het water trok met al zijn kracht aan haar ledematen en het leidde haar af van de angst om te verdrinken. Haar armen deden zeer, maar Pitt loslaten betekende een onherroepelijke dood. Gek genoeg leek de

pezig man die haar omkleemde helemaal niet zo moe. Met zijn armen zo ferm om haar heen geslagen voelde hij eerder als een standbeeld, ook al beukte het water nog zo op hen in.

De kracht van het neerstortende water sloeg hen heen en weer en beukte hen tegen de damwand. Opnieuw schampte haar been langs het beton, dat opeens wegviel. Op de een of andere manier leken ze nu juist omhoog te glijden.

Ze moest nu echt ademen. Haar hoofd bonkte en haar longen snakten naar lucht. Ze voelde dat ze de strijd wilde opgeven, maar opeens schaaften haar benen over de kartelige damrand en het geraas klonk opeens een stuk zachter.

Ze opende haar ogen. Tot haar verrassing kon ze een kleine meter voor zich uit kijken. De stroming was nog steeds sterk, maar het water kolkte een stuk minder dan zo-even. Ze zag nu dat Pitt zich vasthield aan een dunne blauwe kabel die om zijn ene been gewikkeld zat, met onder zijn voeten een geel, buisvormig object. De neuskegel ervan had hun val gebroken. Hij had het ding tussen zijn voeten geklemd.

Het voelde of haar longen elk moment in elkaar konden klappen. Ze sloeg haar ogen op naar haar redder. Hij had een harde, maar aantrekkelijke kop die flink wat uren onder de zon had doorgebracht. Zijn blik was intelligent, open, en zelfverzekerd. Ook nu knipoogde een van zijn groene ogen: nog even en dan zijn we veilig.

De druk van het water werd minder. Pitts voeten lieten de sleepsonde los. Hij sloeg met zijn benen en al snel kwamen ze boven. Elise hapte naar lucht, zoog haar longen vol en haar kloppende hoofd kwam langzaam weer tot rust. Het water trok nog altijd flink aan hen en ze liet Pitt niet los, die met gestrekte armen de kabel vasthield.

Ze keek voor zich uit en zag de werkboot. Op het achterdek had een gespierde man met krullend haar en mediterrane trekken zijn stevige handen uit de mouwen gestoken en was druk bezig de blauwe kabel binnen te halen. In het water vlakbij, greep Rondi de strakke reddingslijn vast die aan de achtersteven van de werkboot was gebonden.

‘Ik hoef me voorlopig niet meer te douchen,’ merkte Pitt op. Hij keek haar aan en grijnsde. ‘Gaat het?’

Nog nahijgend knikte ze en glimlachte flauwtjes.

Giordino trok de twee langsij en weg van de malende buitenboordmotoren die het vaartuig in de stroming op zijn plek hielden. Hij reikte omlaag en trok Elise met een soepele beweging aan dek. Pitt hees zich op eigen kracht aan boord en stak een hand op naar de visser die aan het roer stond. Daarna trok hij de rest van de kabel en de sleepsonde binnen.

Giordino keek Pitt met een scheve grijns aan. ‘Ik stel voor dat je de volgende keer in plaats van een sonde een lege ton meeneemt voor als je weer wilt gaan abseilen.’

‘Tonnen zijn voor watjes,’ was Pitts commentaar. ‘Maar bedankt voor het binnenhengelen.’

Giordino stapte naar de andere hoek van de achterstevan om Rondi aan boord te hijsen. ‘Ik hoopte dat je niet naar de rand zou glijden. Gelukkig maar dat die sleepsonde vast bleef zitten.’

‘Zeg dat. Ik ben alleen bang dat die kabel wel wat langer is geworden.’

‘Ik denk dat we voor vandaag wel klaar zijn met ons onderzoekswerk,’ zei Giordino met een knikje naar Elise en de oude man. Daarna trok hij Rondi aan boord.

Al rillend belandde de jonge knaap aan dek. ‘Mevrouw Elise...’ stamelde hij, ‘ik dacht dat u er geweest was... dat u voorgoed over de rand was gegaan!’

‘Ik ook,’ antwoordde ze, en ze keek Pitt aan. ‘Hoe kan ik u in hemelsnaam bedanken?’

Ze stapte naar hem toe en schudde hem verlegen de hand. ‘Ik ben Elise Aguilar, en ik werk voor het United States Agency for International Development. Ik wilde samen met Rondi wat watermonsters nemen toen opeens de dam instortte.’

Rondi was weer wat tot rust gekomen en stelde zich in navolging van Elise voor aan Pitt en Giordino. ‘Volgens mij is die dam niet zomaar ingestort. Volgens mij werd ie opgeblazen.’

Elise keek hem aan. ‘Maar Rondi, wie wil er hier nu een dam opblazen?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Geen idee, mevrouw Elise. Het leek alsof ik eerst twee knallen hoorde voordat alles instortte.’

Alle vier keken ze achterom naar de restanten van de dam. Het waterpeil in het stuwmeer was zes meter gezakt en de betonnen damwand vertoonde een breed, grillig gat. Het was een aangrijpend gezicht. Een brede strook modderige grond vormde nu een lint langs de oever. Het water stroomde nu minder, waardoor de pruttelende boot langzaam in beweging kwam.

Giordino reikte Elise en Rondi een thermosfles warme koffie aan en stapte daarna de stuurhut in om de visser af te lossen. Hij gaf een beetje gas en stuurde de boot weg van de dam.

Elise nam een slokje van de koffie, gaf de thermosfles aan Rondi en keek naar de sleepsonde die op het dek lag. Ze sloeg haar ogen op naar Pitt. ‘Waar waren jullie mee bezig?’

‘We zijn in San Salvador voor een conferentie over onderwatertechnologie, en we hadden deze middag vrij. Het leek ons leuk om een nieuw sonarsysteem te testen en te kijken of er hier op de bodem misschien wat monsters of scheepswrakken te vinden waren.’

‘Monsters of scheepswrakken?’

‘Al en ik werken voor het National Underwater and Marine Agency.’

Ze kende de NUMA, het Amerikaanse onderzoeksbureau dat de taak had wereldwijd toezicht te houden op de oceanen. Pitt was zowaar de directeur, en zijn aloude vriend Al Giordino leidde de divisie voor onderwatertechnologie. Pitt, die na een korte tijd bij de luchtmacht maritiem ingenieur was geworden, was al heel zijn leven lang gefascineerd door de zee en greep daarom elke mogelijkheid aan om zich onder water te kunnen begeven.

‘Ja, ik ken de NUMA,’ antwoordde Elise. ‘Maar ik betwijfel of u in dit stuwmeer monsters of scheepswrakken zult aantreffen. Trouwens, ik dacht dat alle NUMA-vaartuigen turkoois waren?’ Ze klopte even tegen het witte aanvaringschot.

‘Een huurboot, van een waterbouwbedrijf uit de buurt,’ legde Pitt uit. ‘Gelukkig voor ons hebben ze niet beknibbeld op de buitenboordmotoren.’

Hij tuurde naar wat autobanden tussen de modder langs de blootgelegde oeverstrook. ‘Waar waren u en deze jongen ook alweer mee bezig, zei u?’

‘Ik hoor bij een onderzoeksteam dat de lokale boeren helpt om een goede oogst te krijgen. We helpen ze met wisselgewassen, irrigatie en bemestingstechnieken, maar we bieden ze ook nieuwe rassen aan die misschien meer opbrengst opleveren. Zo hebben we in heel El Salvador en Guatemala boeren geholpen.’

Ze wees naar wat maïsvelden in de verte. ‘In die dorpen daar is de opbrengst in slechts drie jaar meer dan verdubbeld.’

‘Lijkt me de moeite waard,’ oordeelde hij. ‘Maar ik begrijp nog even niet wat je dan pal voor een instortende dam te zoeken hebt.’

‘De afgelopen maanden is dit gebied getroffen door een onverklarebare kindersterfte. Volgens Rondi onttrekken een aantal dorpen drinkwater aan dit meer, en dus leek het me nuttig om wat monsters te nemen.’ Ze gaf een klopje op de doorweekte leren tas die nog steeds om haar hals hing.

Van achter zijn roer keek Giordino even over zijn schouder. ‘Waar moet ik jullie afzetten?’

‘Zo dicht mogelijk bij die windmolen daar,’ zei Rondi, en hij wees naar de westelijke oever.

Giordino stuurde naar bakboord. Het werd ondieper en hij nam gas terug. Toen hij de bodem zag, zette hij de motoren af, kantelde de schroeven en liet de boot voortglijden totdat de romp over de bodem schraapte. ‘Dichterbij kan niet. Pas op voor drijfzand.’

Elise, Rondi en de visser bedankten hen opnieuw. Ze klommen over de rand en waadden naar de oever. Toen ze bij de rand van het water waren aangekomen draaide Elise zich om en zwaaide naar de NUMA-boot. Daarna baggerde ze samen met de andere twee naar de kant door een meer dan vijftig meter brede strook modder en zand.

Pitt en Giordino keken toe totdat het drietal veilig de oever had

bereikt. Elise en Rondi vervolgden hun weg zuidwaarts en de visser verdween in noordelijke richting. ‘Houden we het voor gezien vandaag?’ vroeg Giordino met een knikje naar de zon die de horizon al bijna raakte.

‘Prima,’ antwoordde Pitt. ‘Waarschijnlijk moeten ook wij door de modder als we terug zijn.’

Hij liet zich over de reling glijden en duwde de boot naar dieper water. Ondertussen liet Giordino de motoren weer kantelen en gaf wat gas. Toen Pitt weer aan boord was en ze het ondiepe water achter hen hadden gelaten, zette Giordino de vaart erin. Maar al snel tikte Pitt hem op de arm.

‘Motoren uit!’ riep hij.

Giordino gehoorzaamde meteen. De motoren vielen stil en de boeg zakte terug in het gladde water. Hij keek Pitt vragend aan, maar zag het nu zelf.

Op de plek waar ze Elise en de andere twee hadden afgezet was nu een felle vuurgloed te zien, met daarboven zwarte rook. Het geluid van geweerschoten weerklonk over het meer.

Iemand bestookte de plek waar de Amerikaanse ontwikkelingswerkers hun kamp hadden opgeslagen.

Elise en Rondi hadden net de modder van hun schoenen gestampt toen een harde explosie de grond deed trillen. Aan de overzijde van een belendend maïsveld rees een zwarte rookwolk als een paddenstoel op.

‘Het is op het kamp,’ zei Elise. ‘Snel!’

Ze schoot een pad op en Rondi rende haar meteen achterna. Maar ze werd al snel moe en bij de rand van het maïsveld aangekomen, was ze doodop. Toen ze het kamp zag, stond ze aan de grond genageld.

De luifel van palmladeren die het kamp, of wat daar nog van over was, tegen de zon beschermde, stond in lichterlaaie. De bankjes en werkplekken eronder waren veranderd in zwarte, smeulende resten. Van de tenten die vlakbij stonden was bijna niets meer over.

Van achter de kring van tenten strompelde Phil tevoorschijn. Zijn kleren waren verschroeid. Zijn gezicht was door rondvliegend gruis geraakt en zat onder de bloedspatten. Hij merkte Elise niet op, maar gebaarde naar iemand aan de andere kant van het kamp om op te houden.

Aan de andere kant van de inslagkrater pal voor hem keken twee mannen hem aan. Ze hoorden niet bij het team, en kwamen ook niet uit het dorp. Beiden droegen donkere kleding, een baseballpet ver over het hoofd en een zonnebril die hun gezicht onherkenbaar maakte. Maar wat Elise vooral opviel waren de twee aanvalsgeweren die ze op heuphoogte hielden en waarvan de lopen dreigend naar voren staken.

Een ervan spuwde vuur en trok een streep van bloed over Phils borst. De wetenschapper deinsde terug, struikelde over een tent-

haring, plofte op de grond en bleef roerloos liggen.

‘Phil!’ Elise wilde naar hem toe rennen, maar iemand hield haar tegen. Het was Rondi, die haar bij een arm greep en haar naar achteren trok.

‘Rennen, mevrouw Elise! Rennen!’ De jongen trok haar weg en gaf haar een duw in de richting van het maïsveld.

Verdwaasd gaf ze zich gewonnen, draaide zich om en rende naar het veld. Vanuit een ooghoek bespeurde ze een lichtflits op het meer, maar een nieuw salvo eiste alle aandacht op. Samen met Rondi had ze nu de eerste rij maïs bereikt toen de salvo’s weerklonken. Rondi duwde haar voor zich uit. Kogels sloegen voor hen in het zand, en troffen vervolgens doel.

‘Ren!’ Een stuk of vijf kogels doorboorden Rondi’s rug en hij hapte naar lucht. Elise rende half struikelend door en voelde een pijnscheut in haar arm. Ze zag nog net dat Rondi neerplofte. Opgejaagd door het geratel van automatische geweren en haar bonkende hart, rende ze verder. Het schieten hield even op. Een van de schutters haastte zich wat dichterbij en vuurde opnieuw. Kogels floten over haar hoofd en reten de maïsplanten naast haar aan flarden.

Ze zigzagde tussen de maïs door. Er droop bloed over haar arm en ze voelde zich duizelig. Dit was geen doen zo. Ze sprong over een irrigatieslootje en haar oog viel op een berg droge maïsbladeren op een open plek. Als een rat begroef ze zich erin, maakte zich klein en hield zich doodstil.

Vanuit de verte klonk geroep en nog meer salvo’s. Maar vlakbij hoorde ze het geritsel van maïsstengels en ze hield haar adem in. Zwarte schoenen sloften over de open plek en bleven staan. Het geknisper van uitgedroogde maïsbladeren vertelde haar dat de moordenaar om de berg heen liep.

Vanuit de richting van het kamp klonk een schril fluitsignaal. De schutter aarzelde even, vuurde een kort salvo in de berg, en wachtte een moment om te kijken of er iets bewoog. Daarna draaide hij zich om en rende weg naar het kamp.

Liggend onder de bladerberg deed Elise haar best om niet te be-

ven. De bladeren vlak naast haar gezicht waren verpulverd door de schoten, maar op de een of andere manier was ze niet geraakt. De voetstappen verdwenen in de verte. Wachtte de moordenaar zijn kans af? Haar restte niets anders dan doodstil te blijven liggen en behoedzaam adem te halen.

Minuten verstreken. Ze hoorde een auto starten en weggrijden. Ze wachtte nog even en kroop zo voorzichtig als ze kon onder de berg vandaan. Het bloedverlies maakte haar duizelig en ze moest haar best doen om niet flauw te vallen. Ze was bijna onder de berg vandaan toen ze opeens geritsel hoorde. Snel probeerde ze weer weg te duiken, maar het was te laat.

‘Elise?’

Ze draaide zich om en zag dat Pitt de open plek betrad. Hij haastte zich naar haar toe en trok haar tussen de bladeren vandaan.

‘Je hebt wat schrammetjes opgelopen, zo te zien,’ zei hij. Hij trok snel zijn shirt uit en bond hem om haar arm om het bloeden te stelpen.

‘Twee schutters hebben het kamp aangevallen,’ vertelde ze hees. ‘Ze hebben Phil en de anderen neergeschoten.’

‘Wie waren het?’

Ze schudde haar hoofd en haar ogen werden glazig. Hij stak zijn arm onder haar oksel en tilde haar overeind. Ze hervond haar evenwicht en hij leidde haar naar de oever, waar Giordino al vanuit de richting van het kamp kwam aangelopen.

‘Verder nog overlevenden?’ vroeg Pitt.

Giordino schudde zijn hoofd.

‘En Rondi? Hoe is het met Rondi?’ vroeg Elise.

Giordino sloeg zijn ogen neer.

‘Nee...’ kreunde ze. Tranen welden op in haar ogen en ze viel slapjes tegen Pitt aan.

‘Ze heeft medische hulp nodig. We kunnen haar maar het beste met de boot terugbrengen naar Suchitoto,’ zei hij.

Elise verroerde zich. ‘De watermonsters.’

Pitt en Giordino keken elkaar vragend aan. Ze gaf een klopje op

de leren tas om haar hals en gaf hem aan Giordino.

‘Pas er alstublieft goed op.’ Ze had het nog niet gezegd of ze verloor het bewustzijn en viel in Pitts armen.

Zo’n achthonderd meter verderop sloeg een vrouw op de bijrijdersstoel van een stationair draaiende zwarte Jeep, alles door een verrekijker gade.

‘Het is geen politie. Ze lijken zelfs niet eens wapens bij zich te hebben.’ Ze vloekte. ‘Die vrouw leeft nog en ze heeft zojuist een tas overhandigd.’

‘Ik ben haar kwijtgeraakt in het maïsveld,’ zei de chauffeur, een man met een hoekig gezicht en kortgeknipt zwart haar. ‘Je riep me terug voordat ik haar kon vinden.’

‘Ik zag een flitslicht vanaf de boot komen. Ik dacht dat het de politie was.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben erin getuind.’

‘We hebben in elk geval al hun computers.’ Hij wees met een duim over zijn schouder. De achterbank lag bezaaid met half gesmolten laptops. ‘Als het moet, gaan we terug en maken we het karwei af.’

‘Te laat. Ze keren nu terug naar die boot. Maar het lijkt erop dat die vrouw gewond is.’

‘Er is maar één plek waar ze haar kunnen laten behandelen. Suchitoto.’

‘Ja.’ Ze liet de verrekijker zakken en ze keek hem geërgerd aan. ‘Als we ze daar willen verwelkomen, dan zou ik als ik jou was maar opschieten.’